

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3288/2017. (XI. 14.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.21.540/2016/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Egy szakszervezet (a továbbiakban: indítványozó vagy indítványozó szakszervezet) 2017. március 17-én alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, amit az Alkotmánybíróság főtítkárának felhívására 2017. május 17-én kiegészített.
- [2] Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt terjesztett az Alkotmánybíróság elé, amelyben a Kúria Pfv.V.21.540/2016/2. számú végzése, és az annak alapjául szolgáló Fővárosi Ítéltábla (a továbbiakban: másodfokú bíróság) 28 Pf.21.031/2015/7. számú ítélete, illetve a Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: elsőfokú bíróság) 27.P.26.202/2013/19. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [3] A panasz alapjául szolgáló ügy tényállása szerint az indítványozó szakszervezet (az alapper felperese) főtítkára az indítványozó szakszervezet országos hatáskörű ügyvivőjévé nevezte ki az alapper alperesét (a továbbiakban: szakszervezeti tisztségviselő). A szakszervezeti tisztségviselő a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) hivatalos állományának tagja volt. Az indítványozó szakszervezet főtítkára 2006. június 12-én azzal a kérelemmel fordult a BRFK-hoz, hogy a szakszervezeti tisztségviselőt részesítse munkaidő-kedvezményben. A kérésnek eleget téve a BRFK a választott és függetlenített szakszervezeti tisztség betöltésének idejére rendelkezési állományba helyezte a szakszervezeti tisztségviselőt, azt is rögzítve egyúttal az erre irányuló parancsban, hogy a szakszervezeti tevékenység kivételével a munkáltatói jogok gyakorlására a továbbiakban is a BRFK vezetője jogosult.
- [4] A szakszervezeti tisztséggel összefüggésben két dokumentum készült, egyrészt a szakszervezeti tisztségviselő egy titoktartási nyilatkozatot írt alá, másrészt a felek egy megállapodást kötöttek, melyben úgy rendelkeztek, hogy a szakszervezeti tisztségviselő a jogi ügyvivői munkakört tölti be. A megállapodás egyebek mellett utalt a titoktartási nyilatkozatra, ami a tisztség megszűnésétől számított hároméves időtartamra szól, és annak megszűnése esetére 500 000 forint kártérítés fizetési kötelezettséget írt elő; továbbá a megállapodásban a szakszervezeti tisztségviselő vállalta, hogy a tisztség megszűnésétől számított három éven belül nem helyezkedik el más szakszervezetnél.
- [5] A felek közötti viszony később megromlott, erre való tekintettel az indítványozó szakszervezet főtítkára 2010. március 12-én kelt levelében tájékoztatta a BRFK-t, hogy a szakszervezeti tisztségviselő országos hatáskörű tisztsége 2010. március 16-i hatállyal megszűnik, ezért a rendelkezési állományba vétel iránti kérelmet visszavonja. A szakszervezeti tisztségviselő ezt követően egy másik szakszervezet részére végzett jogi munkát. Egy másik ügyben való kihallgatása során, titoktartási kötelezettségére hivatkozva megtagadta a tanúvallomást, de az ügyészség által rögzített hivatalos feljegyzés szerint a kihallgatáson kívül elmondta, hogy az indítványozónál bevett gyakorlat volt az útiköltség térítés kereset-kiegészítésként történő kifizetése, illetve hogy tudomása szerint az egyik rendőr alezredes lakóhelye nem Szekszárdon, hanem Dunakeszin található.
- [6] Az indítványozó emiatt bírósághoz fordult, keresetében kérte a bíróságot, hogy a titoktartási kötelezettség és az elhelyezkedési tilalom megszegése miatt kötelezze a szakszervezeti tisztségviselőt 500 000 forint és járulékainak kártérítés jogcímén történő megfizetésére.
- [7] Az elsőfokú bíróság a kereset elutasította. Megállapította, hogy a felek között az országos hatáskörű ügyvivővé való kinevezéssel és annak elfogadásával megbízási jogviszony jött létre. Azt is megállapította, hogy a felek által kötött írásbeli megállapodás nem tekinthető érvényesen létrejött, joghatás kiváltására alkalmas szerződésnek, mert az indítványozó szakszervezet kongresszusának felhatalmazása hiányzott, ennél fogva az azon

alapuló, az elhelyezkedési tilalom megszegésére vonatkozó igény eleve megalapozatlan. A titoktartási kötelezettség megszegésével összefüggésben pedig azt állapította meg, hogy a szakszervezeti tisztségviselő nem közölt a titoktartási nyilatkozat hatálya alá tartozó adatot.

- [8] Az indítványozó fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét. Indokolásában arra mutatott rá, hogy a szakszervezeti tisztségviselő titoktartási nyilatkozata – mint egyoldalú kötelezettségvállalás – jogkövetkezményt nem tartalmazott. Ennek megfelelően az 500 000 forint kártérítés – helyesen szerződésszegés esetére fizetendő kötbér – fizetésére irányuló kikötést sem tartalmazta.
- [9] Az indítványozó felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriához, amit a Kúria hivatalból elutasított. Végzése indoklásában rámutatott, hogy miután a felülvizsgálati kérelem szerint a vitatott érték 500 000 forint, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 271. § (2) bekezdése alapján a jogerős ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.
- [10] Az indítványozó ezt követően fordult az Alkotmánybírósághoz. Alkotmányjogi panaszában arra hivatkozott, hogy a támadott döntések sértik az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt jogát (törvény előtti egyenlőség), valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésben biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát.
- [11] 2. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek fennállását, a befogadás formai és tartalmi feltételeinek meglétét vizsgálta meg. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz formai és tartalmi vizsgálatát az Abtv. 27. §-a, 29–31. §-ai és az 52. § (1) és (1b) bekezdése alapján végezte el.
- [12] Az indítványozó a Kúria támadott végzését 2017. január 19-én vette kézhez, az alkotmányjogi panaszt 2017. március 17-én, az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidőn belül nyújtotta be. Az indítványozó megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörére vonatkozó törvényi rendelkezést, az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit, az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmének lényegét és a sérelmezett bírói döntéseket, és kifejezetten kérte azok megsemmisítését. Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására vonatkozó jogosultságát igazolta.
- [13] Az Abtv. 27. §-ának a) és b) pontjai értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat a Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [14] Az Alkotmánybíróság a 3269/2016. (XII. 20.) AB végzésben akként foglalt állást, hogy „a Kúria mint felülvizsgálati bíróság [...] az indítványozó felülvizsgálati kérelmét – törvénybe foglalt kizáró ok fennállása alapján – hivatalból elutasító végzése nem minősül sem az ügy érdemében hozott döntésnek, sem pedig a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló bírósági eljárást érdemben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [...] végzése zárta le. [...] Az indítványozó a jogerős végzés ellen törvényes határidőn belül alkotmányjogi panaszt nem terjesztett elő. Az, hogy az indítványozó az Alaptörvényben biztosított jog sérelme kapcsán – egyebek mellett – az eljárás egészét illető törvényességi kifogásokat is tett, a Kúria érdemi elbírálást nem tartalmazó végzésének alkotmányossági vizsgálatát nem alapozza meg” (Indokolás [17]).
- [15] Annak okán, hogy a Pp. 271. § (2) bekezdése törvénybe foglalt kizáró okát képezi a Kúria felülvizsgálati eljárásának, a jelen ügyben az Abtv. 27. §-a értelmében a Kúria Pfv.V.21.540/2016/2. számú, a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 273. § (2) bekezdésének a) pontja alapján hivatalból elutasító végzése nem minősül az ügy érdemében hozott döntésnek vagy a bírósági eljárást befejező döntésnek. Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben megállapította, hogy a Fővárosi Ítélet tábla 28.Pf.21.031/2015/7. számú ítélete minősül az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló, a bírósági eljárást érdemben lezáró, eljárást befejező döntésnek, amely ellen az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti törvényes határidőn belül nem terjesztett elő alkotmányjogi panaszt {hasonlóan döntött az Alkotmánybíróság a 3051/2017. (III. 20.) AB végzésben, lásd Indokolás [17], illetve legutóbb a 3211/2017. (IX. 13.) AB végzésben, lásd Indokolás [9]}.
- [16] Az indítványozó a Kúria végzésével és eljárásával összefüggésben nem adott elő semelyik általa felhívott alapjogot illetően olyan további indokolást alkotmányjogi panaszában, ami az Alkotmánybíróság érdemi vizsgálatára okot adna.

- [17] Az Alkotmánybíróság mindezek alapján az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *d)* és *h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2017. november 6.

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/974/2017.

• • •